

SİNAN ONUŞ

HALK ADINA PARALARA EL KOYUYORUZ

—
Araştırma
İnceleme
—

Sinan Onuş, 1973 yılında Ankara'da doğdu. Gazetecilięe 2000'e *Doğru* dergisinde başladı. Ardından sırasıyla *Aydınlık* dergisi, BBC News Türkçe, TRT, CRI Türk FM, *Yörünye* ve *M5 Savunma* dergisi ile Sputnik Türkiye/RS FM'de muhabir ve yönetici olarak çalıştı. Yazarın diğer kitapları ise şunlar: *Parola: İnkılap/27 Mayıs'ı Yapanlar Anlatıyor*, *Teşkilat-ı Mahsusa'dan Kurtuluş Savaşı'na/Kızılca Kıyamet/ Alb. Ali Rıza Bey ve Yzb. Fuat Bey'in Günlükleri*, *Hatice Cengiz Anlatıyor: Cemal Kaşıkçı/Hayatı, Mücadelesi, Sırları... Eski Türkçeden (Osmanlıca) günümüz Türkçesine transkribe ederek yayın hazırladığı kitaplar ise Atatürk'ün Eskişehir-İzmit Konuşmaları 1923, Atatürk Anlatıyor: Hatıralarım ve Atatürk'ün Savarona'da 56 Günii'*dür.

HALK ADINA PARALARA EL KOYUYORUZ

Bir Soygunun Gerçek Hikâyesi

Yazan: Sinan Onuş

Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Şubat 2024 / ISBN 978-625-6666-03-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Ali Sinan Acioğlu

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Halk Adına Paralara El Koyuyoruz

Bir Soygunun Gerçek Hikâyesi

Sinan Onuş

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İçindekiler

Önsöz	9
1. Bölüm / 1965'ten 12 Mart 1971'e	13
2. Bölüm / Soygun... ..	39
3. Bölüm / Cezaevi Günleri... ..	115
Kaynakça	177
Fotoğraflar	181
Dizin	201

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Önsöz

1960'lı yılların sonunda derinleşmeye başlayan ekonomik bunalımla birlikte ordu içinde cunta amaçlı gruplar kurulmaya başladı. Gençliğin kitlesel devrimci örgütü olan Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu (Dev-Genç) içinde de darbecilere sempati duyan kimi çevreler vardı ve 1968'in tam bağımsızlıkçı, anti-emperyalist geniş kitle eylemleri yerini zamanla dar kadro eylemlerine bıraktı.

12 Mart muhtırası sonrası sol örgütlere karşı başlatılan Balyoz Harekâtı ise tam bir sürekliliğe dönüştü. Para, örgütlenmek ve ayakta kalabilmek için olmazsa olmazdı. Tüm örgütler para bulmak için çareler aramaya başladı. Dönemin genel atmosferi ve devrimci arayışı, SBF'ye bağlı Basın Yayın Yüksek Okulu'ndaki devrimci bir ekip olan Basın Yayın Komünü ya da bilinen adıyla Aktancıları da banka soymaya itti.

"68 gençliği" diye bilinen o "genç" kuşağın "delifışek"lerinin bir kısmı "kırım"a uğrayıp toprağa düşerken bir kısmı da işkence-ler gördü, yıllarca cezaevlerinde yattı.

* * *

Kitap için araştırmalara başladığım sırada öncelikle soyguna ait dava dosyasının peşine düştüm. Eylemin asli faillerinden Hikmet Çiçek'in avukatları aracılığıyla yaptığımız resmi başvuruya Arşiv ve Askeri Tarih Daire Başkanlığı tarafından 28 Mart 2023'te "Yapılan inceleme neticesinde söz konusu dava dosyasının Arşiv ve Askeri Tarih Dairesi Başkanlığımıza intikal etmediği anlaşılmıştır" yanıtı

verildi. Peki, askeri mahkemede görülen bir davanın arşivi nereye intikal edebilirdi? Bu sorunun yanıtı yoktu. Aslında soygunun asli failleri beni dosyaların içeriği hususunda birden fazla kez uyarılmışlardı. Diğer arkadaşlarını kurtarmak için gerçek olmayan beyanlarda bulunmuşlar, bu da dava dosyasına girmişti. Dosyanın içeriği süreci anlatırken yanılıya sebep olabilirdi. Nitekim elimdeki sınırlı sayıdaki dava dosya parçalarında da bunu net olarak tespit ettim.

Kitap çalışması tek başına yapılan bir iş gibi görünür. Tabii ki araştırmak, verileri yazıya dökmeden önce sancılar çekmek tek kişilik bir süreçtir. Ancak bu noktaya gelene kadar bir de sürecin “isimsiz kahramanları” vardır:

En başta dost Hasan Tahsin Benli'nin adını zikretmem gerekiyor. Kendisi birkaç yıldır her sohbetimizin sonunda “Bu olay kitap olmalı, bunu da sen yapmalısın” diye ısrar etmese bugün bu satırları okumuyor olacaktınız.

Bu arada uzun yıllardır sessizliğe bürünmeyi tercih eden Aktan İnce'yi ayrı tutarsak, olayın fer'i failleri arasında yer alan dört kişi tüm ısrarlarıma rağmen konuşmamayı tercih ettiler. Sağlık olsun. Uygun olmayacağı için isimlerini burada zikretmeyeceğim.

İlk gençlik yıllarımda birlikte çalıştığım ve bugüne kadar anılarını hiçbir yerde anlatmayan Ertan Günçiner ve Gülfem Günçiner (Yoldaşcan) ile saatler süren ses kaydı yaptık. Hikmet Çiçek çocukluğumu biliyordu. Daha sonra 2000'e *Doğru* dergisi ve *Aydınlık*'ta birlikte çalıştık. Aydın Çubukçu, Kadir Kaymaz, Erhan Erel, Özden Demirhan, Akın Çubukçu, Altan İnce, Soner Kocabey, Nimet Koşu (Çiçek), Türkan Baş Ergun, Atilla Dağistanlı ve ses tellerinden yeni ameliyat olduğu halde konuşmayı kabul eden Ziraat Bankası aracının şoförü Yalçın Berber ile kızı Reşide Çetinoğlu'na yardımları için ne kadar teşekkür etsem azdır.

H. Selim Açıan hem kendisi yardımcı oldu, önerilerde bulundu hem de başka isimlere ulaşmam için “torpil” yaptı. Ayrıca kitabın hatasız olması için bir kere bile “of” demeden taslağı üç kez okudu. Oya Salaçin Açıan da baskı öncesinde metinde bir cerrah titizliğinde düzeltmeler yapıp önerilerde bulundu. Her ikisine de binlerce teşekkür ediyorum.

Soyguna ilişkin asli ve fer'i faillerin ya da yakınlarının anlattığı olaylarda isimleri geçtiği için başvurduğum Muzaffer Oruçoğlu, Mehmet Çetin, Ertuğrul Kürkçü, Tayfun Orçun, Prof. Dr. Ekrem Sezik ve Abdullah Gürgün sorularıma hızla yanıt verdiler. Kendilerine müteşekkirim.

Kitabı yazarken bilgisayarım çöktü, dünya başıma yıkıldı. Neyse ki dostum Eczacı Kutay Can imdadıma yetişti. Gecenin bir yarısı demedi, koştı geldi ve tüm dokümanlarımı kurtardı.

Soner Yalçın, Av. Ertuğrul Cem Cihan, Haldun Çubukçu, Hatice İkinci, Özer Çetinkaya, Ali Sinan Acioğlu, Ümit Alperen, Abdülkadir Özkan, Övgü Karahan, Alper Karahan, Cem Say, Özlem Özdemir, Serkut Bozkurt, Av. Selen Altun, Koray Ergun, Murat Demirbaş, Ali Şaylığ, Emre Soydaş, Erdal Kart, Erman Alisbah, İlker Cece, Burak Binici, Hikmet Başaran, Duygu Tuncer, babam Şahin Onuş, Murat Taşdemir, Nihat Şahinler, Gökhan Yücesan, Birkan Bulut, Milli Kütüphane Süreli Yayınlar biriminden Banu Esen ve TBMM Kütüphanesi Mikrofilm Merkezi çalışanları küçük dokunuşlarıyla büyük düğümleri çözmeme yardımcı oldular. İyi ki varlar.

Sinan Onuş
Kasım 2023, Ankara

1. Bölüm

1965'ten 12 Mart 1971'e

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

27 Temmuz 1971 Salı...

Ziraat Bankası Denizli Şubesi'ne ait 20 AD 819 plakalı Inter marka araç sabah erken saatlerde İzmir'deki merkez şubeden paraları aldı, yola çıktı. Aracı 51 gün önce işe başlayan Yalçın Berber sürüyordu. Kurye şefi Tekin Asal önde, şoförün yanındaki koltukta idi. Arka koltuğun sağında beş aydır bankada çalışan Kadir Kaymaz oturuyordu. Takip memuru Hüseyin Sarıca ortada, Kadir Kaymaz'ın "dayı oğlu" olarak tanıttığı Ertan Günçiner şoförün tam arkasındaydı.

Hikmet Çiçek ve Aydın Çubukçu da Çamlık mevkiinde bekliyor, araçlarının kaputunu açmış, motordaki arızayla uğraşiyor gibi oyalanıyorlardı. Gözleri ise İzmir yönünden gelecek banka aracındaydı.

Saat 11.45 civarıydı. Ertan Günçiner aracın içinde ilerilere doğru bakıyor, arkadaşlarını görmeye çalışıyor, "Ya yerlerinde yoklarsa" diye son ana kadar bir hareket yapmak istemiyordu. Kısa bir süre sonra İzmir-Aydın il sınırındaki Çamlık mevkiinde kendilerini bekleyen üstü siyah meşin, gövdesi ise yeşil renkli, kaputu açılmış Anadol marka kiralık aracın yanında duran Hikmet Çiçek ve Aydın Çubukçu'yu görünce yerde iki ayağının arasında sıkıca tuttuğu küçük çantasının fermuarını açtı. İçinden iki silah çıkardı. Biri 14'lü Browning, diğeri de 16'lı Star markaydı. Silahlardan birini hızla Kadir Kaymaz'a uzattı. Takip memuru Hüseyin Sarıca silahları görünce donup kaldı, ne olduğunu anlayamamıştı.

Kadir Kaymaz silahı aldı ama hiçbir hareket yapmadan kucağında tutuyordu. Ertan Günçiner silahını şoför Yalçın Berber'in başına dayadı ve sesini yükselterek, "Türkiye halkının kurtuluşu

adına arabadaki paralara el koyuyoruz. Hemen arabayı durdurun” dedi. Arabanın içindeki herkes şaşırıldı. Şoför Yalçın Berber ne olduğunu anlayamadı. Durmak yerine gaza bastı. Ertan Günçiner kafasını çevirip aracın arka camından arkadaşlarına doğru baktı. Hikmet Çiçek ve Aydın Çubukçu banka aracının kendilerini geçtiğini görünce hemen arabayı çalıştırıp peşlerine takılmışlardı.

Ertan Günçiner silahını Yalçın Berber’in ensesinde sertçe gezdirdikten sonra namlusunu kafasına hafifçe vurdu. Kararlı bir ses tonuyla, “Üçe kadar sayacağım, üçte durmazsan sıkacağım” dedi ve hızla saymaya başladı:

“Bir, iki...”

Tam “üç” diyecekti ki Yalçın Berber arabanın fren pedalına olanca kuvvetiyle yüklendi. Banka aracını durdurmayı planladıkları güvenli noktadan yaklaşık 200 metre uzaklaşmışlardı.

Bir şarkı olmalı, özlemi söyleyen
Bu koyu günlerden yarına ses veren
Bir sevgi olmalı, senden de yükselen
Sonra benimle bir yarına yön veren

Bir umut olmalı gözlerinde senin
Gözlerimde benim yarına erişen
Bir yarın olmalı, başka türlü bir şey
Bir aydın, bir güzel yarına varmalı¹

6 yıl önce...

1961 Anayasası’nın getirdiği görece özgürlükler, siyasal hayatın yeşermesinde önemli bir itici güç oldu. 1961 yılında bir grup sendi-

1. “Yarının Şarkısı”, Türkiye İşçi Partisi’nin (TİP) on beş milletvekiliyle TBMM’ye girdiği 1965’in seçim şarkısıdır. Söz ve bestesi Erdem Buri’ye ait şarkıyı, Tülay German seslendirmiştir. Bazı kaynaklara göre plaklı seçim propagandası ilk kez 1943 seçimlerinde yapılmıştır: Bu seçimlerde CHP, 78 devirli taş plaklar hazırlayarak taşraya göndermiş ve belediye hoparlörlerinden halka dinletmiştir. TİP’in kapalı salon toplantıları ve mitinglerindeki açılış şarkısı olarak kullanılan Yarının Şarkısı’nın özgün yanı ise ilk kez seçim çalışmalarında kullanılmak üzere kaydedilmiş olmasıdır. Ayrıntılar için bkz. Erdinç Kaygusuz, “Plaklardan Sokaklara Müzik ve Politik İletişim: 1965 Seçiminin Propagandasında Yarının Şarkısı”, *Beykoz Akademi* dergisi, 2023; 11(1), 16-35.

kacı tarafından kurulan Türkiye İşçi Partisi (TİP) 1962 yılında Mehmet Ali Aybar'ın genel başkanlığa getirilmesiyle kendisini solda görenlerin partisine dönüştü, gençler için çekim merkezi haline geldi.

1965 seçimleri sosyalistlerin, tarihlerinde bir daha yakalayamayacakları bir başarı olarak kayda geçti. Yüzde 2,97 oy alan TİP, milli bakiye sistemi olarak adlandırılan seçim sistemi sayesinde 15 milletvekili çıkardı. İlerleyen günlerde bu vekiller Meclis'i yerinden oynattılar. Bir yıl sonra yapılan Cumhuriyet Senatosu seçimlerinde de Fatma Hikmet İşmen, TİP'in Kocaeli Senatörü oldu.

1965 seçimlerinin galibi ise Demokrat Parti'nin (DP) yerine kurulan Adalet Partisi (AP) idi. AP, 1965'te iktidara geldikten sonra 27 Mayıs Anayasası'na karşı tavrını sertleştirdi. Bu nedenle kendisini "solda" gören ve 27 Mayıs Anayasası'na sahip çıkan aydınlar, emekçiler ve gençlerle ilişkileri iyice gerildi.

'38 kuşağının çocukları...

Bu dönemde askerler ve siviller arasında kıpırdanmalar artıyordu. Kitle hareketlerine önderlik yapacak örgütler de kurulmaya devam ediyordu. Öğretmenler 1965 yılında kurulan Türkiye Öğretmenler Sendikası (TÖS) çatısı altında birleşti. Gençler de sonraki yıllarda Devrimci Gençlik Federasyonu (Dev-Genç) adını alan Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) içinde örgütleniyordu.

1965'te başlayan işçi eylemleri 1968'de Türkiye geneline yayılmıştı. Aynı yıl Söke ve Urfa'da köylü mücadelesi başladı. 15 Temmuz 1968'de Amerikan 6. Filosu'nun İstanbul'a gelişi üniversite gençliği tarafından tepkiyle karşılandı. Amerikan askerleri sokaklarda kovalandı, Dolmabahçe Sarayı önünde denize atıldı.

'68 öğrenci hareketleri sadece Türkiye'yi değil, tüm dünyayı kasıp kavuruyordu. Türkiye'de ise her geçen yıl bir öncekine göre daha sıcak geçiyordu. Özellikle 1969-70 toplumsal mücadelenin hızla yükseldiği yıllar oldu. Gençlik hem köylülere hem de işçilere destek olmak için onlarla birlikte hareket ediyordu.

Türkiye'deki öğrenci hareketinin beslendiği kaynak anti-emperyalizmdi. Çünkü onlar, Atatürk'e ve onun devrimlerine sıkı

sıkıya bağılı '38 kuşağının çocuklarıydı² ve eylemlerindeki Kemalizm vurgusu buradan kaynaklanıyordu. Deniz Gezmiş'in yirmi dört arkadaşıyla birlikte 29 Ekim 1968'de Samsun'dan başlayıp 10 Kasım'da Ankara'da Anıtkabir'de son bulacak eylem kararı da bundan dolaydı. 12 gün sürecek 350 kilometrelik yürüyüşün adı Tam Bağımsız Türkiye için Mustafa Kemal Yürüyüşü'ydü.

15-16 Haziran işçi eylemleri

1970 yılında AP, sendika ve grev hakkını kısıtlamak için Meclis'e 274 ve 275 sayılı kanunları değiştiren bir tasarı getirdi. Bu tasarı 12 Şubat 1967'de Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu'ndan (Türk-İş) ayrılan bazı sendikacılar tarafından kurulan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK) örgütlenmesinin önünü kesmeyi de hedefliyordu.

Kanun tasarısına karşı işçiler 15-16 Haziran günleri İstanbul'un Alibeyköy, Levent, Kartal, Topçular ve Bakırköy bölgelerinde dört ayrı koldan yürüyüşe geçtiler. İzmit işçilerinin de yürüyüşe katılmasıyla 150 bin işçi büyük bir eylem gerçekleştirdi. İşçiler ABD Askeri Malzeme Deposu TUSLOG, AP, Güven Partisi ve Komünizmle Mücadele Derneği binalarını taşladılar. İki gün boyunca İstanbul büyük gösterilere sahne oldu.³

15-16 Haziran eylemlerinin ardından ilan edilen sıkıyönetimden sonra işçi eylemlerinde bir gerileme ve azalma yaşandı.⁴ Ancak ABD'nin baskısıyla haşhaş ekiminin sınırlandırılması, 1970 yılı Ağustos ayından başlayarak 1971 yılı başına kadar yoğun köylü

2. Bu tarif Ertan Günçiner'e ait.

3. M. Şehmus Güzel, *Türkiye'de İşçi Hareketleri 1908-1984*, İstanbul: Kaynak Yayınları, 1996, s. 222. Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) ve Çalışma Bakanlığı istatistiklerine göre, 1965 yılında 46, 1966'da 42, 1967'de 100, 1968'de 54, 1969'da 81 ve 1970 yılında da 112 grev yaşandı.

4. Yıldırım Koç, bu gerilemeyi şöyle yorumluyor: "15-16 Haziran olayları sonrasında 5 bin 90 işçi işten atıldı ve kara listeye alındı. Bu da 1961 sonrasında ve özellikle 1968-1970 döneminde işyerinde yetişen öncü işçilerin önemli bir bölümünün mücadele dışına çıkarılması demektir. Bu işçilerin büyük bir bölümü yıllarca iş bulamadılar. Bu darbe, 12 Mart'a karşı işçi sınıftan bir tepkinin gelmemesinin önemli nedenlerinden biridir." Bkz. Yıldırım Koç, *Türkiye İşçi Sınıfı ve Sendikacılık Hareketi Tarihi*, Ankara: Yol-İş Yayınları, 2003, s. 188-189.

eylemlerini beraberinde getirdi. Bu eylemlere destek veren öğrenciler de bu dönemde artık öğrenci eylemlerinin ötesine geçmeye, iktidarı hedeflemeye başladılar.

Fikir Kulüpleri

Fikir Kulüpleri'nin geçmişi 1950'lerin ikinci yarısına kadar uzanıyordu. Bu dönemde özellikle Siyasal Bilgiler Fakültesi (SBF) Fikir Kulübü öne çıkmıştı. İstanbul'da ilk Fikir Kulübü 1963'te Hukuk Fakültesi Fikir-Sanat Kulübü olarak kuruldu. Ancak SBF Fikir Kulübü hâlâ üstünlüğü elinde tutuyordu. SBF Fikir Kulübü'nün ilk sokak eylemi 17 Nisan 1963'te Köy Enstitüleri için yapılan yürüyüş olmuş, bunu Zonguldak'ın Kozlu bölgesinde çalışan maden işçilerine destek yürüyüşü izlemişti.

1965-66 öğretim yılının başlamasıyla birlikte diğer okullardaki Fikir Kulüpleri'ni bir federasyon örgütlenmesi bünyesinde birleştirmek gerektiği görüşü ortaya atıldı. ODTÜ Fikir Kulübü ile Ziraat Fakültesi Fikir Kulübü, federasyonun kuruluş sürecinin dışında kaldılar. Hazırlanan tüzük 17 Aralık 1965 Cuma günü Ankara Valiliği'ne verilerek Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) resmen kurulmuş oldu.

Her devrimcinin rüyası: Filistin kampları

Ertan Günçiner'in ailesi, Demir Çelik Fabrikası'nda işçi olan babasının emekliliğiyle birlikte Sivas'tan ayrılarak İzmir'e yerleşmişti. Ertan Günçiner de 1968 yılında liseden mezun olmuş, İzmir'de İktisadi İlimler Fakültesi'ne girmişti. Günçiner bir süre okula gittikten sonra maliyeciliğin kendisine göre olmadığına karar verdi. Felsefe okumayı arzu ediyordu. Ailesine İstanbul'a gidip felsefe okumak istediğini söyleyince babası büyük tepki gösterdi. Ertan Günçiner yine bir tartışma sonrası evi terk ederek İstanbul'a gitti, İstanbul Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'ne kaydını yaptırdı.

Lise yıllarında gitar çalmayı öğrenmişti ve Sivas'ta lokallerde gitar çalıyordu. Babasıyla tartışarak evi terk ettiğinden onlar-

dan maddi destek istemiyordu. Geçimini temin etmek için Kadıköy vapur iskelesinin üst katında yer alan Muharipler Derneği Lokali'nde sahne alan orkestraya dahil oldu. Örgütsel olarak herhangi bir hareket içinde değildi ama ülkedeki siyasi iklimden etkililiyor, yaşananları yakından takip ediyordu. Öğrenci hareketlerinden bir devrim çıkacağından ise çok umutlu değildi.

Aynı günlerde gençlik içinde bir Filistin efsanesi doğmuştu. Sadece Türkiye'den değil dünyanın her yerinden insanlar gidip Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) saflarında silahlı eğitim görüyorlardı. Eğitimler sonrasında isterlerse İsrail ile çatışmalara katılabiliyorlardı. Zihninde hep bir Filistin hayali olan Ertan Günçiner, 15-16 Haziran 1970'teki işçi eylemlerinin son günü İstanbul'la tüm bağını koparıp Filistin'e gitmeye karar verdi. Filistin'e gidiş yolu ise Ankara'dan geçiyordu. Oraya gidip gelen kişiler üzerinden belli referanslar alınması gerekiyordu. ODTÜ'de örgütlü olan Hüseyin İnan, Deniz Gezmiş gibi isimler Filistin'e gidip gelmişlerdi.

Basın Yayın Komünü'nün çekirdek kadrosunda yer alan Aydın Çubukçu, Deniz Gezmiş'in Sivas'tan çocukluk arkadaşıydı. Hem Komün'ün lideri Aktan İnce hem de Aydın Çubukçu FKF yönetiminde yer almışlardı. Hatta Aktan İnce, FKF'nin adının Dev-Genç olduğu olağanüstü kongre sonrasında yapılan yönetim kurulu toplantısında⁵ genel sayman seçilmişti.

Ertan Günçiner, Aydın Çubukçu'nun lise arkadaşıydı ve o zamanlar başlarına iş açan bir lise gazetesi maceraları vardı. Gazetede günün şartlarına uygun siyasi yazılar da yazıyorlardı. Sınıftan Nurcu bir arkadaşları her ikisini de ihbar etmişti. Hatta okul yönetimi belki sümen altı eder diye ihbarı direkt Milli Eğitim Bakanlığı'na iletmışti. Tabii ne Çubukçu'nun ne de Günçiner'in bundan haberi vardı. Bir gün derste sınıfın kapısı çalınmış, isimleri okunduktan sonra sınıftan çıkarılıp müdürün odasında bakanlıktan gelen müfettişlerin sorgusundan geçmişlerdi.

5. 9-10 Ekim 1969'da FKF Olağanüstü Kurultayı toplandı. Federasyon tüzüğü değiştirilirken FKF'nin adı da Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu (TDGF), bilinen adıyla Dev-Genç oldu. Atilla Sarp ilk yönetim kurulu toplantısında genel başkan seçildi.

1970'ler Ankara... Bir grup öğrenci Basın Yayın Yüksek Okulu'nun stüdyolarının olduğu katı karargâha çevirmiş orada yaşıyor, birbirlerinden hiç ayrılmıyor, adeta birlikte nefes alıyorlardı. Basın Yayın Komünü diyorlardı onlara. Devrime inanıyorlardı, gelecek güzel günlere. Ve devrimi örgütlemek için paraya ihtiyaçları vardı, Deniz Gezmişlerin, Mahir Çayanların olduğu gibi. Komüncüler düşünüp taşınıp banka soymaya karar verdiler. Ve talih yüzlerine güldü. Bir arkadaşları Ziraat Bankası'nda çalışıyordu ve İzmir'den Denizli'ye paraları taşıyacak araçta olacaktı. 20'li yaşlarındaki bir grup genç, bütün memleketin soluğunu tutup izleyeceği bir soygun planladılar. Ziraat Bankası aracında banka görevlilerine silah doğrultup, "Türkiye halkının kurtuluşu adına arabadaki paralara el koyuyoruz" dediler. Artık 4 milyonları vardı ama onlar beş parasızlardı. Soygun parasının tek kuruşuna bile dokunmadılar. Kaçışları, yakalanışları ve sonrasında cezaevinden firar edişleri masum ve ölümlüne cesur bir macera olarak tarihe yazıldı.

Gazeteci Sinan Onuş, gerçek bir soygun hikâyesini birinci elden tanıklıklarla, titiz bir araştırmayla sunuyor. *Halk Adına Paralara El Koyuyoruz*, "en uzun koşu" nun en güzel, en heyecanlı etaplarından birini anlatıyor. Elinizden bırakamayacaksınız.

